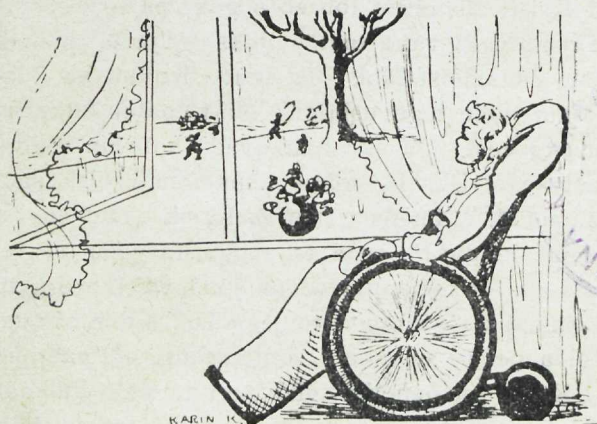

Tuul puhub, kuhu ta tahab...

ENSV
riiklik aval
amatuko

TALLINNA
PÄRITOLIKOOL
ABIRIIV
PÄRITOLIKOOL

Väike Kristi peab lamama raskesti halvatusena oma ratastoolil. Ta ei saa joosta ja hüpata nagu teised lapsed. Vaikselts peab ta istuma seal ja jälgib läbi akna teiste laste mängimist.

Kuid Kristil on nüüd palju aega ja võimalusi süveneda neisse asjusse ja nähtusisse, mida teised temavanused ei märkä. Ta jälgib, kuis tuul teeb oma tööd ja ometigi ei näe ta seda. Ja tänulikuna mõtleb ta Jeesusele, kuis Ta on võitnud Krista südame sel haiguse ajal. Ta teab,

AR

Fr. R. Kreutzwaldi
nim. ENSV Riiklik
Raamatukogu
et Jumala

43531

Ar 940
Tuul

lasknud oma Püha Vaimu tuule ka tema südamest läbi puhuda, kuid kuidas, seda ei mõista ta seletada. Eriti armastab ta jälgida tuule tegevust, kuigi ta ei tea kust see tuleb ja kuhu läheb — aga seda ta näeb, et tuul töötab. Ja Kristi südamest tõuseb sügav palve, et see nägematu taevane tuul puhuks paljude, paljude laste südameist läbi. Ta igatseb näha ka Püha Vaimu tuule tegevusjälgi. Nii ta palub jätkuvalt omaste eest. Ja siis hakkavad saabuma palvevastused. Üks ja teine tema omakseist saab päästetud. „Imelik“, mõtleb Kristi „tuul on puhunud, kuidas?“, seda ta ei mõista. Ta ei tea ka seda, et tema palved on jõudnud Jumala ette ja Jumal on vastanud tuulega lastes Püha Vaimu läbida nende südameid, kelle eest Kristi palunud.

Kristi on õnnelik nüüd, sest ta pole küll näinud tuult, kuid ta on näinud selle tegevusjälgi — sest mitmed on saanud õnnelikeks jumalalapsiks.

Me ainus tee — hingeõndsusele, on üks sõnakuulelik süda Jeesusele.

HEINO.

Sammudes vilistades kooliteed püüdis Heino väleda mõtte, mis sibus ajus. „Mis oleks, kui teen õige väikese ringi ja korjan lillekimbukesi emale ning õpetajale. Siin maanteel on tolmune ning saapad kuluvad pisikestel kividel.“ „Sa pead otseteed kooli minema,“ oli ema öelnud, kuid ükskord võib üle keelu astuda. Lõpuks, mis on selles halba?

Maantee jäi seljataha. Põlluveer ja aas pimestas silmi — mis värve seal küll kõik kiirgas! — rohelist, sinist, kollast, valget, punast... Tumedalt sumisedes lendasid mesilased õielt õiele. Kirjud liblikad hõljusid üles alla. Rõõmust kiljates jooksis Heino liblikatele järele püüdis harrata mõnda neist.

Aina kaugemale jõudis Heino. Äkki vilksatas midagi läbi pea: „Sa pead otseteed kooli minema...“ Ta vaatas ümber. Päike oli vajunud madalamale. Heino määras karjapoisi eeskujul pulgaga aega. „Kas juba nii hilja? Tunnid on ammu möödas! Tehtud — ma ei lähe kooli! Siin on ju tuhatkord huvitavam kui külmas koolitoas.“ Lõbustumine jätkus...

Ähvardavalt kogunesid hallikasmustad pilved taevaalotusse. Tuul, mis seni mahedalt puhunud,

keerutas üha valjenedes liiva üles. Esimesed vihmapiisad langesid maapinnale. Sadas. Hirmust kahvatuna tunnistas Heino ümbruskonda: polnud näha ühtki maja, ühtki tihedamat puud, kuhu joosta varjule. Riided niiskusid, juuksed olid märjad, tuul oli vilu. Seal ta seisis põõsa varjus, värisedes nagu haavaleht. Silmis kipitas, kurku tõusis midagi matvat... Hirm suurenes. — Mida ütleb ema, nähes riideid läbimärjana? Ootame — ehk lakkab sadu, ehk poeb päikene korrakski pilve tagant välja ja kuivatab särgi, püksid.

Vihm lakkas, tuul vaikis, ent päike jäi pilve taha. Tuli pöörduda koju nagu oldi. Sekskorraks päästis Heinot väikene vale. Tunnid lõppenud, olevat ta mänginud kaaslastega palli ja koduteel olevat hakanud vihma sadama.

Järgmisel päeval valutas poisikese pea. Ta pidi voodisse jääma. Oi, kuidas värises Heino süda mõtte juures, et vale tuleb välja. Ja nii juhtuski. Õhtul tuli õpetaja, kes tahtis teada õpilase puudumise põhjusi. Kui häbi oli Heinol... Haigus ägestus. Valud suurenesid. Kutsuti arst. Heino jäi pikkadeks, igavateks nädalateks voodisse. Ent ometigi selle kõrge sõnakuulmatuse hinna läbi õppis poisike tundma oma Suurt Päästjat, kes pisemaiski asjus aitab sõna kuulda.

Kallis väikene sõber, ole alati sõnakuulelik
Jeesusele, vanemaile ning õpetajaile. Sõnakuul-
matus toob sageli palju kannatusi ja pisaraid.

Jumal täidab tōotusi.

„Ema, kas ma võin minna randa jalutama?“
küsis Mimmi.

„Mine,“ ütles ema. Ja väike Mimmi eemal-
dus hüpeldes.

Liiv oli kullane, meri sinine. Ja taevas oli
valgeid pilvi. Mimmi hüppas, jooksis ja laulis.
Ta oli nii õnnelik. Siis ta ronis mööda kalju-
teed, mis ulatus välja merele. Sinna ta istus
mugavale kaljuservale ja kuna päev oli lämmas-
tavpalav, ta uinus.

Korraga! Mimmi avas kohkunult silmad. Mis
see oli? Siis ta nägi, et vesi oli suure kohinaga
tõusmas. Kiirelt lähenes see Mimmi asukohalegi
kaljuteel. „Oo Jeesus,“ karjus ta, „aita mind!
Olen olnud sõnakuulmatu, et läksin nii kaugele
kaljudele! Ma ju armastan sind, ja sa oled töö-
tanud siiski nende õnnetuse heaks pöörata, kes
sind armastavad!“

Üsna Mimmi taga olid mõned kaljud. Kuid need olid nii järsud ja kõrged, et nende kaudu tagasi rutata oli väga hädaohtlik. Ainult ettevaatlikult võis seda teha, kuid praegu oli tähtis kiirus, et põgeneda järjest lähenevate voogude eest. Oi, kuidas ta südameke värises hirmust! Kui ta äkki libiseb ja kukub! Ent siis ta mõtles Jumala töotusile ja astus usaldavalt esimesele kaljule, siis järgmisele, järgmisele. Üle suurte kaljude pidi ta ronima, ja kogu aeg südames palvetades ta ruttas edasi, ilma et jalg kordagi oleks vääratanud.

Viimaks ta nägi väikest pruuni majakest, mille korstnast tõusis sinine suitsupilv, ja maja ees seisis meeldiv tütarlaps. „Halloo!“ hüüdis Mimmi. Siis too väike tüdruk viipas käega. Mimmi jooksis nii kiiresti kui võis ja – ta oli õnnelikult välja jõudnud ohtlikust piirkonnast.

Väikese tütarlapse nimi oli Alli ja nad meeldisid teineteisele kohe algusest. „Oo,“ sõnas Mimmi, õnnelikult kaelustades Allit, „olen kaua juba igatsenud enesele sõbratari. Nüüd ma võin sinuga mängida. Jumal on töotanud kõik meie õnnetused heaks pöörata ja ta tegigi nüüd just nii. Kui ma poleks neid kaljusid mööda pidanud põgenema tõusva vee eest, ma ehk ei olekski sind leidnud. Ja nüüd oled sina see hea, keda Jumal saatis.“

ARHIIV-
RAAMATUKOGU
TALLINNA III E. KR. VABASUÜHINGU KIRJASTUS

Aadu ja Peedu.

Aadu ja Peedu külastavad oma tädi. Aadu tervitab aupaklikult, kuid Peedu loiult ja eba-
viisakalt.

Kuidas tervitad Sina?

Surm on patupalk, aga igavene
elu on Jumala armuand Kristuse Jee-
suse, meie Issanda sees.

Room. 6:23.

Tallinna III E. Kr. Vabasuühingu kirjastus.
Tatari 52, Tallinn.

J. ja A. Paalman'i trükk, V. Viru 6, Tallinn 1940.